

UKRAINIAN LABOR NEWS

PRINTED AND PUBLISHED WEEKLY BY THE WORKERS AND FARMERS PUBLISHING ASSOCIATION, LIMITED, A JOINT STOCK COMPANY, INCORPORATED UNDER THE LAWS OF MANITOBA, AT ITS HEAD OFFICE AND PLACE OF BUSINESS, AT THE CORNER OF PRITCHARD AVENUE AND MCGREGOR STREET, IN THE CITY OF WINNIPEG, MANITOBA.

Subscription per year \$4.00

Telephone: 51 465

УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ

Газета для робочого людю — виходить три рази на тиждень: у вівторок, четвер і суботу.

Видав. Робітничо-Фармерське Визвольне Товариство, забкорпороване в Манітобі. Редакція, адміністрація і друкарня містяться в Українськй Робітничій Домі, на розі вулиць Пritchard і McGregor, у Winnipeg, Man.

Передплата на рік \$4.00

Адреса:

UKRAINIAN LABOR NEWS

Cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada.

Редакція за оголошення не відповідає.

ОДИНАЦЯТЬ ЛІТ ТОМУ НАЗАД

Одинацять літ тому назад 15 січня 1919 року німецькі юнкери під проводом соціал-демократа Носке замордували в Берліні Карла Лібкнехта й Розу Люксембург. Соціал-демократи замордували тих, кого навіть кайзер в часі війни вважав за краще пакувати в тюрми. Німецькі капіталісти хитрі. Коли їм ставало до невитримання, тоді вони передавали владу в руки соціал-демократам, бо знали, що Носке, Цергібель, Мілер, Зеверинг, Браун будуть успішніше мордувати робітників, обороняючи інтереси тих, які стоять за їх спиною.

Німецький пролетаріят напочатку 1919 року під проводом Спартаківців, на чолі яких стояв Карл Лібкнехт і Роза Люксембург, повів атаки на капіталістичну класу. Робітництво, збираване й зрабоване чотиролітньою війною, ставало в ряди революційної армії. Твердження капіталізму почала тріщати у всіх напрямках. І тоді то на рятунок капіталізму стала німецька соціал-демократія, та сама, що чотири роки вірно служила на фронті імперіалістичної війни за гончого пса німецькому мілітаризмові.

Довкола соціал-демократів об'єдналися в ті часи усі юнкери, усі кайзерівські генерали та поліцаї. Шайдемани, Еберти, Носке повели ще за собою частину робітників, задурманених патріотизмом, тих робітників, які в ніякому разі не пішли б за Людендорфами та Гінденбургами. Тільки соціал-демократ Носке, взявши під свою команду кайзерівських юнкерів, зміг поставити опір революціонерам, але й то не скорше, поки не замордував їхніх провідників.

Замордувавши перших хоробрих з революційної армії, німецька соціал-демократія пішла далі швидким темпом шляхом зрадництва, шляхом масових розстрілів революційних робітників, шляхом від соціал-демократизму до соціал-фашизму.

Ніхто так не обороняв німецького капіталізму, як уряд соціал-демократа Мілера. Соціал-демократи накиннули німецькому пролетаріатові план Рюнга. Соціал-демократи, допомагаючи капіталістам побороти інфляцію, допомагаючи запровадити раціоналізацію, довели до того, що коло п'ять мільйонів німецьких робітників опинилися на вулиці без праці, а мільйонам знижено заробітну платню до мінімуму, якої не вистарчає на жербачке життя.

Шлях німецької соціал-демократії прямий: від Носке — Шайдемана — Мілера, які 15 січня 1919 року замордували Карла Лібкнехта й Розу Люксембург, до Мілера — Зеверинга — Цергібеля, які 1 травня 1929 року розстрілювали на вулицях Берліна першотравневу робітничу демонстрацію.

Коли ж німецька буржуазія відносно окріпла, коли фашизм зріс в силу, тоді буржуазія сказала соціал-зрадникам, що тепер вони можуть вже грати другу скрипку. Але німецька буржуазія й далі тісно тримає при собі Мілерів, Цергібелів, Браунів та Зеверингів. Тримає, бо вони її ще дуже потрібні. Бо та пролетарська кров, що її пролили соціал-демократи на вулицях Берліна, Гамбургу і десятку інших великих промислових німецьких міст за останні одинацять літ, сцментувала революційні робітничі ряди в могутній Комуністичній Партії Німеччини, в революційних трейд-юніях, в забороненому соціал-демократичним урядом, але не розбитому, Союзі Червоних Фронтників. Цього революційного фронту боїться тепер і буржуазія і соціал-демократія й це ще більше зробило їх союзниками.

Здійснюються слова Леніна, який з приводу замордування К. Лібкнехта й Р. Люксембург писав:

"Кров кращих людей світового пролетарського Інтернаціоналу, незабутніх борців міжнародної соціалістичної революції, загартує нові й нові маси робітників на боротьбу не на життя, а на смерть. І ця боротьба приведе до перемоги. Ми пережили в Росії в літі 1917 року "ліпневі дні", коли російські шайдемани, меншевіки й есери таксамо "державно" прикривали "перемогу" білогвардійців над більшовиками... Ми знаємо з досвіду, як швидко такі "перемоги" буржуазії та її льюкаві вилкокують маси від ілюзій буржуазного демократизму".

Від часу вбивства К. Лібкнехта і Р. Люксембург німецький пролетаріят пройшов кроваву школу революційної боротьби, створив за цей час революційну масову партію, зміцнив її досвідом, революційною традицією й під прапором К. Лібкнехта, Р. Люксембург він піде до боротьби за остаточну перемогу над капіталом і його вірним намітом — соціал-демократією.

Нині ж, в одинадцять роковин смерті Карла Лібкнехта й Розі Люксембург міжнародне революційне робітництво схилиє свої прапори перед пам'ятю цих революціонерів-мучеників і присягається боритися до побідного кінця за ту справу й ідею, за яку вони поклали свої голови та за оборону першої у світі пролетарської батьківщини — Союзу Радянських Соціалістичних Республік.

Шануючи пам'ять революціонерів К. Лібкнехта й Розі Люксембург, ми повинні йти їх слідами — осявідомляючи й організуючи пролетарський фронт до боротьби проти нової імперіалістичної війни, в обороні Радянського Союзу й для протинаступу проти фронту капіталістичної класи.

ЗА ЗАПОВІТАМИ ЛЕНІНА Й ЛІБКНЕХТА

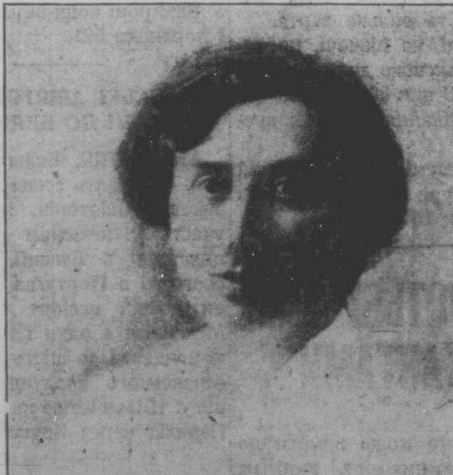
У дні січня робітничі класи й робітничі молоді всього світу шанують пам'ять трьох великих провідників світового пролетаріату. Леніна, Лібкнехта й Люксембург. У січні 1919 р. загинули від кулі соціал-зрадників відважний трибунал пролетарської революції Карл Лібкнехт і завзятий борець, один із кращих теоретиків робітничої класи — Роза Люксембург. У січні 1924 року помер Ленін, найбільший і наймудріший провідник пролетаріату, що своєю діяльністю відкрив нову епоху в історії людства, епоху безпосередньої

КАРЛ ЛІБКНЕХТ

боротьби за соціалізм. Січневі дні — дні жалоби для світового пролетаріату і всіх трудящих. У ці дні робітники й селяни всіх країн сумують за великими борцями, що боролися за справу робітничої класи і загинули на бойовому посту. Але цей сум — не сентиментальний, не меланхолія обивателів і неробів. Цей сум — вираз величезного гніву й зневаги до гнобителя, вираз чимраз більшої готовності до останнього й рішучого бою проти старого проклятого світу.

У ці дні робітничі молоді всіх країн знову потверджують і перевіряють свою бойову готовність, вона використовує ці дні для того, щоб з подвоєною силою вивчати мистецтво користуватися тією чудовою, гострою зброєю, що її залишив Ленін і Лібкнехт. Пролетарський, комуністичний юнацький рух утворився під безпосереднім проводом, при найближчій участі цих двох великих провідників пролетаріату. Ленін гаряче підтримував молоді при утворенні російської Комуністичної Спілки Молоді і Комуністичного Інтернаціоналу Молоді, а 1920 р. на II-му з'їзді РКСМ, виголосив промову, що стала за програму для нашого юнацького руху. У цій промові Ленін стисло й ясно сформулював у чому полягає ролія й завдання комуністичної спілки молоді. Він сказав, що комсомол — це "школа комунізму для трудячої молоді" і що завдання його полягає в тому, щоб "учити змозже виконати це своє завдання лише "поєднуючи кожний крок свого навчання, виховання й освіти з безперервною боротьбою пролетарів і трудящих проти старого експлуататорського суспільства". Коли життя й наука Леніна

РОЗА ЛЮКСЕМБУРГ

— це єдине щеле, що подає приклад нечуваної в історії людства цілеспрямованості й неухильності в боротьбі, то ми знаємо, що Карл Лібкнехт не відразу прийшов до тієї революційної, до кінця, позиції, що висунула його на одне з перших місць в лавах світового робітничого руху. У минулому Лібкнехта були помилки й вагання: він довго не наважувався порвати з офіційною соціал-демократією, маю-

чи ілюзії щодо революційного її обновлення; він довго не продумував до кінця, не робив усіх потрібних висновків із своєї революційної позиції в питаннях війни й мілітаризму; у "російському питанні" він, як і Роза Люксембург, ближче стояв до меншовиків, ніж до більшовиків. Але війна й ганебне зрадництво соціал-демократії розвіяли його останні ілюзії й допомогли йому цілком сформуватися в завзятого безстрашного й справжнього революційного провідника робітничої класи. Після звільнення з в'язниці, куди його кинули Гінденбурги й Шайдемани, він — на чолі революційних робітників — рушив прямо до радянського посольства, щоб схилити голову перед червоним прапором робітничої республіки й надіслати привіт її більшовицьким провідникам.

Але не вважаючи на свої неясності й вагання, Лібкнехт уже в довоєнний час був на голову вищий від переважної більшості тодішніх соціал-демократичних провідників і, передусім, тому, що по-революційному ставив питання мілітаризму й антимілітаризму, правильно зважав на величезне значіння пролетарського руху молоді. Ще на Бременському партійтазі німецької соціал-демократії 1904 р. Лібкнехт подав додаток до резолюції, що стосувався мілітаризму й молоді. До цього самого року він особисто брав участь в організації північно-німецької спілки робітничої молоді. У серпні (1906 р.) на першій всенімецькій конференції спілки молоді, він зробив свою відому доповідь про "мілітаризм і антимілітаризм", що її в основному він повторив на Штутгартському установчому Конгресі Інтернаціоналу моло-

ді. За цю промову, надруковану й поширену, як брошура, Лібкнехт, як відомо, здобув літвора року ув'язнення в кріп'ясті. Лібкнехт стояв на чолі міжнародного комітету, що скликав Штутгартський Конгрес. Коли реформісти почали наступ на організації молоді зокрема, а особливо в Німеччині, Лібкнехт з найбільшим запалом своєї натурн боронив молоді й її права. Але перемогли все ж реформісти, і революційний юнацький рух на деякий час майже зовсім придушили реформістські бюрократи.

Підчас війни Лібкнехт знову на чолі відродженого революційного руху молоді. За його проводом відбувається конференція опозиційних груп німецької соціалістичної молоді (Лена, квітень 1916 р.). Молодо оточує й боронить його від поліції, коли він 1 травня 1916 року на Потсдамському майдані у Берліні сміло кидає гасло: "Геть війну! — Війна — війна!". У ті малочислені дні німецької революції, що їх йому довелося прожити, він зумів все ж знаходити час і для молоді. І якраз у ці дні він написав свої чудові слова: "Молодь — найякіше, найсвятініше, невідгасиме полум'я революції".

Світлу пам'ять Лібкнехта робітничі молоді всього світу, що борються під прапорами КІМ'у, свято зберігає в своєму серці. І в ці дні, коли ми знову й знову згадуємо про великих провідників пролетаріату, що пішли від нас, ми потверджуємо свою клятву боротися під прапором Леніна й Лібкнехта так само, як і вони безстрашно й самовіддано до цілковитої перемоги пролетарської революції.

Р. Хитаров.

СТРИЛЕЦЬКО-УВОВСЬКА ЖОВТО-БЛАКИТНА "САМОСТІЙНІСТЬ"

Коли б так спитати отих ріжких "наших" жовтоблакітних самостійників: "Скажіть по щирості, як "щирі Українці", скільки у вас є тих самостійностей?"

Коли б так не було важлих справ, ніж розпорувати оте "самостійницьке" багвиння, і коли б ми віддали йому більше часу — скільки тих самостійницьких України ми назвали б між ріжкими таборами жовтоблакітні? А коли б ми ще до того засвітили каганця, залізли в ті самостійницькі нетри та подивилися, куди ті самостійницькі шляхи ведуть — скільки то тих самостійницьких дивоглядів викрили б ми?

Пригляньтесь лише отим самостійникам в Канаді, отак пильніше пригляньтесь, а побачите, якими то ріжкокольоровими підпорами (орієнтаціями) вони поплідирані. Маємо суєві. Вони навіть пліють та лають власної. Вони вже стільки мали самостійних програм і орієнтацій від 1918 року, що зараз самі не знають, що робити — і своїх спільників зпід петлюрівського тризуба Каїнами називають. Так заплуталися сердечні! Під тризубом наплодили Каїни і тепер питають — Каїне, де брат твій?

Петрушевичіві десь були в Канаді? Де вони? Де їхні мільйонні позички? Де їхні міністри-смонки з тими десятками тисяч доларів, що вони їх при допомозі Ісуса Христа та "православного жида" виманити від українських робітників і фермерів в Канаді? Де та доларова самостійність запропастилася, де Боєри з тютюновими концесіями в Галичині, де "сироти Івасі", де по-

ведін, німці, Денікін, Врангелі, Пілсудський — Варшава—Київ, Київ—Тарнов, Хшанов—Париж, Париж—Варшава, аж поки не подоміжися під республікою оці, бо не стало мастиги. А ч Канаді ж то? Від гнилих барабель до асірійського та кацарського православія, від петлюрівського національного герою до петлюрівського Каїна, від висилання до Парижу делегації до викляття тої делегації, від проголошення Осипа Назарука каннадійським Ісусом Христом, до вижкяття цілої назаруківщини й петрушевичівщини, від "протестаційного протипольського походу" у Вінніпегу до набрання води в рот, а нарешті — від "соборної" України з Зеленим Каїном і Бразилією, до галицького загумінка (гляди постаюні останніх суських з'їздів з Едмонтоні й Саскатуні).

За дрібніші стежки цієї "самостійності" вже й не згадуємо. Щойно на початку минулого року читали ми про будову моста через океан, Велику Британію, Польщу аж до Чорного моря, а зараз читаємо, вистарчить і галицького загумінка, аби тільки "самостійного". Навіть ідеологічне виправдання находять суси цієї нової кучії самостійності, а саме — західні українці немають нічого спільного зі східними.

Стільки про сусів. Про кожне з тих самостійницько-жовтоблакітних угрупувань можна приблизно сказати те саме. Все залежало й залежить від того, до цієї тардайки ота самостійність приречена.

Шийшій табір, боєвіцько-петрушевичівський пішов знову іншою дорогою самостійності. Він тримався ближче економічних, ніж ідеологічних інтересів — через електричні кампанії, через ріжні водоспади, він тютюнових плянтацій в Галичині, через майнерську індустрію в північній Манітобі — докотився до "бритійських українців", прилучив до України Крим, Кавказ, частину Туреччини, частину Персії, Туркестан і над всім цим поставив британський прапор. Тепер збирає підписи 45 мільйонів українців на підтвердження свого самостійницького становища. Кажуть, що щодня збільшається по одному підписові на апликації до англійської корони. Коли так піде далі, то за 45 мільйонів днів збірає буде 45 мільйонів українських підписів й тоді справа британсько-української самостійності буде вирішена одним розчерком пера.

Гетьманська самостійність? Хіба в газеті вмістити пошукування за нею? У Німеччині її вітчизна — там вона німецька; в Злучених Державах вона приречена до гармати американської армії, в Канаді до бойскавтів (гук вона ще, як бачите, навіть в коротких штаних).

Шоповалівської самостійності також адреси не знаємо. Від коли Микита виїхав з Праги, то хто зна, що есерівський папа Чернов зробив з нею... Аж ось появилася в Канаді ще одна — "стрилецько-громадська". Як приїхала вона до Канади, як побачила скільки то є в Канаді тих самостійницьких, то рішила: тому Україна не виборола самостійності, що забагато натворено ріжких безхребетних партій та організацій, які претендують на самостійність. А раз їх вже забагато — то старинні стрілецькі організували ще одну "чисто самостійницьку" організацію — "стрилецьку громаду": один кінець її сперли на Коновальця Німеччині, а другий на саскатунську чи й на вєчланидську поліцію, а на ділі є це хвіст вище згаданих самостійностей. От про цей самостійницький хвіст УВО й поговоримо ми в слід. числі "УРВ".

Валінець.